

F. t. l. om miljøbeskyttelse.

Til § 25.

Bestemmelsen må ses i sammenhæng med § 19.

Ved sidstnævnte bestemmelse fastslås som et hovedprincip, at anlæg, der er lovligt anlagt og lovligt anvendt før lovens ikrafttræden, ikke skal betragtes som ulovlige som følge af vedtagelsen af nærværende lovforslag. Dette vil medføre, at sådanne ældre anlæg under iagttagelse af samme sikkerhedsforanstaltninger som hidtil vil kunne benyttes også efter ikrafttrædelsen af nærværende lovforslag. På den anden side har man fundet det nødvendigt at sikre en adgang for myndighederne til at gribe ind i konkrete tilfælde over for sådanne ældre anlæg, når det konstateres, at disse ikke fungerer på en i forureningsmæssig henseende forsvarlig måde, således som dette begreb må forstås i medfør af reglerne i nærværende lovforslag og de bestemmelser, som måtte blive udstedt i medfør heraf, navnlig efter kapitel 2 og nærværende kapitel. En sådan adgang til indgriben i konkrete tilfælde over for anlæg, der må betragtes som uforsvarlige i forureningsmæssig henseende, foreslås hjemlet ved bestemmelsen, der samtidig giver adgang til indgreb over for nye anlæg, der måtte være tilladt i medfør af reglerne i dette kapitel, men som ikke opfylder de stillede krav.

Den foreslåede ordning svarer i øvrigt som antyd det ovenfor under bemærkningerne til § 19 til den ordning, der er gældende efter vandløbsloven, jfr. navnlig bestemmelserne i denne lovs § 93 og § 105. Selvom vandløbsretterne i deres opbygning og virksomåde har en række lighedspunkter til fælles med domstolene, har det på dette område stedse været antaget, at vandløbsrettens afgørelser ikke burde tillægges samme retskraft som domme. Rent bortset fra at vandløbsretten som nævnt ikke er en egentlig domstol, må baggrunden for denne ordning navnlig søges i den omstændighed, at forholdene i vandløb, søer og havet er underkastet naturlove, men samtidig stærkt påvirkelige af menneskelige aktiviteter. Som følge heraf har det altid været erkendt som en nødvendighed, at afgørelser vedrørende vandløb, specielt spildevandsforhold, til enhver tid må kunne tages op påny, når det viser sig, at forudsætningerne for den i sin tid truffene afgørelse ikke længere holder stik.

Netop når opmærksomheden henledes på den begrænsede retskraft, der efter den gældende vandløbslov er tillagt vandløbsrettens afgørelser, kan det umiddelbart give anledning til undren, at forholdene i forbindelse med spildevandsanlæg i mange tilfælde enten slet ikke eller først efter mange års forløb er blevet taget op til ny vurdering ved en landvæsensret, til trods for at anlæggets uheldige

konsekvenser for recipienten har været ret åbenbare. En væsentlig medvirkende årsag til dette forhold har formentlig været, at vandløbsretten ikke selv har initiativ til at tage sager op, men at dens indgriben forudsætter, at spørgsmål herom rejses af private eller af en offentlig myndighed for vandløbsretten. Da rejsning af sag for vandløbsretten kan være forbundet med sagsomkostninger, kan man formentlig i dette forhold finde en væsentlig del af forklaringen på den konstaterede tilbageholdenhed med at rejse sager for vandløbsretten vedrørende ældre spildevandsanlæg, i hvert fald for så vidt angår initiativ fra private. Dette forhold rådes der nu bod på, idet bestemmelsen i overensstemmelse med den kompetenceordning på spildevandsområdet, som i øvrigt foreslås indført ved reglerne i dette kapitel, henlægger kompetencen til at gribe ind over for bestående spildevandsanlæg til amtsrådet eller kommunalbestyrelsen.

Det bemærkes, at bestemmelsen også vil kunne anvendes over for f. eks. lugt- og støjgener fra spildevandsanlæg.

Til § 26.

Reglerne om drift og vedligeholdelse af såvel offentlige som private spildevandsanlæg er indeholdt i vandløbslovens §§ 78—80. Efter de nævnte bestemmelser påhviler driften og vedligeholdelsen af offentlige spildevandsanlæg den pågældende kommune — ved kommunale fællesskaber de pågældende kommuner. Kommunen kan dog kræve disse udgifter dækket hos de grundejere, som er tilsluttet spildevandsanlægget. Driften og vedligeholdelsen af et privat spildevandsanlæg påhviler de interesserede grundejere. Tvister vedrørende drift og vedligeholdelse kan indbringes for landvæsensretten, medmindre forholdet, når der er tale om tvist mellem en privat grundejer og kommunen, er reguleret af bestemmelserne i byggeoven med dertil hørende bygningsreglement og afløbsregulativet.

Ved denne bestemmelse foreslås det i overensstemmelse med den gældende ordning, at driften og vedligeholdelsen af et spildevandsanlæg skal påhvile den, der har ladet anlægget udføre eller den, på hvis vegne anlægget er udført. Konsekvensen af denne bestemmelse vil således blive, at drift og vedligeholdelse af et offentligt spildevandsanlæg vil påhvile vedkommende kommune eller ved et fælleskommunalt anlæg de kommuner, der i fællesskab har ladet anlægget udføre. Bestemmelsen åbner samtidig mulighed for, at det i forbindelse med tilladelsen til spildevandsudledningen, jfr. § 18, f. eks. kan bestemmes, at driften og vedligeholdelsen af et spildevandsanlæg, der er udført og bekostet af en privat grundejerforening, kan pålægges den pågældende